

Phỏng vấn Xuân Rayne

Người lao động tình dục vô tri người Việt

Mèo Mun, Xuân Rayne

June 2021

Nhân ngày Quốc tế Người Lao động Tình dục 2/6, Mèo Mun đã phỏng vấn Xuân Rayne — một người vô tri và lao động tình dục phi nhị nguyên giới (non-binary) gốc Việt hiện đang sống tại Mỹ. Qua bài phỏng vấn này, chúng mình muốn tìm hiểu góc nhìn của Xuân về sự giao thoa của những danh tính này, về con đường cho tình đoàn kết giữa những người lao động tình dục trên toàn thế giới, và cách người lao động trong các ngành nghề khác có thể đấu tranh cùng người lao động tình dục. Xuân dùng mọi đại từ nhân xưng (anh ấy/cô ấy/bạn ấy).

Mèo Mun: Chào bạn! Kể chúng mình nghe một chút về bản thân bạn đi. Bạn đến Mỹ bằng con đường nào, và mối quan hệ của bạn với Việt Nam hiện ra sao?

Xuân Rayne: Xin chào, mình tên là Xuân. Hiện mình đang sống ở San Diego, California.

Mình sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Cả bố và mẹ mình đều đến từ miền Bắc Việt Nam. Họ là thuyền nhân đến Mỹ định cư qua trại tị nạn, rồi gặp nhau ở San Diego. Trước đây mình đâu biết có những người Việt không qua Mỹ bằng thuyền! Khi nhận ra gia đình người yêu cũ tới Mỹ bằng máy bay, mình đã rất bất ngờ: “được chọn đi bằng máy bay hả?!” Bố mẹ và ông bà — những người đã nuôi lớn mình — thỉnh thoảng lắm mới kể về Việt Nam để nhắc mình phải biết ơn và không được “mất gốc.” Rõ là buồn cười vì mình lớn lên cùng toàn những người không phải người Việt, và bị ép phải hoà nhập để có thể “thành công.” Tiếng Việt là tiếng mẹ đẻ, nhưng mà bây giờ mình chỉ có thể nói một xíu thôi.

Bố mẹ mình bỏ Việt Nam đi, nên có thể nói rằng họ “chống Cộng.” Mẹ mình nói rằng chủ nghĩa cộng sản “nghe thì bùi tai nhưng làm thì chẳng nên cơm cháo gì.” Lạc lõng ở Mỹ, mình đã tưởng rằng ở Việt Nam mình sẽ cảm thấy như ở nhà. Thế nhưng sáu, bảy năm trước khi mình về Việt Nam (ông bà nội mình sống ở thành phố Hồ Chí Minh), nơi bấy nay mình vẫn tưởng là một quốc gia theo chủ nghĩa cộng sản, thì mình bất ngờ lắm: “Việt Nam cũng giống Mỹ mà? Cũng tư bản mà? Chắc tại mình là người Tây ít học nên không hiểu” (cười). Bây giờ thì mình đã chấp nhận rằng mình sẽ luôn cảm thấy hơi lạc lõng, dù ở Mỹ hay ở Việt Nam.

Lý do gì khiến bạn trở thành một người lao động tình dục?

Vì tiền. Quan hệ của mình với bố mẹ không mấy tốt đẹp. Hy vọng đổi đời để thoát khỏi cuộc sống đầy khó khăn của người tị nạn, bố mẹ đặt rất nhiều kỳ vọng vào điểm số và thành tích học tập của mình; họ kiểm soát và độc đoán vì muốn con cái công thành danh toại bằng mọi giá. Phận làm con như mình phải làm tròn “giấc mơ Mỹ” để đền đáp cho hy sinh gian khổ của bố mẹ. Không bạn bè, không sở thích, mọi hoạt động của mình chỉ có một mục đích: vào một ngôi trường danh giá, kiếm một công việc danh giá. Mình không chịu nổi cuộc sống như thế và cãi nhau với bố mẹ rất nhiều.

Năm 18 tuổi, bố đuổi thẳng mình ra khỏi nhà và cắt toàn bộ tiền trợ cấp. Không có tí kinh nghiệm làm việc nào vì bố mẹ không cho đi làm thêm, mình trở thành người vô gia cư và phải ở nhờ nhà bạn bè hoặc ngủ trong xe ô tô; lao động tình dục là cách nhanh nhất để mình có thể tự chủ tài chính. Từ đó đến nay, mình khi làm khi nghỉ cũng ngót nghét được 10 năm tuổi nghề rồi. Mình cũng từng thử làm nhiều việc khác, như bồi bàn chẳng hạn, nhưng những công việc như vậy đều trả lương rẻ mạt mà điều kiện làm việc thì tồi tệ. Một khi đã làm công việc lao động tình dục, người ta không thể làm những công việc lương thấp mà không nghĩ: “số tiền này mình có thể kiếm được nhanh hơn gấp bội.” Như làm nhân viên trong cửa hàng đồ ăn nhanh chẳng hạn, bạn phải chịu bị bồng, chịu đau lưng, đau vai. Đây là còn chưa kể đến mấy khách hàng khó tính và ông chủ hoặc quản lý tồi tệ. Mình thử nhiều việc rồi lại quay trở về với công việc lao động tình dục — ít nhất mình có thể tự chủ được về cả thời gian lẫn sức khỏe bản thân.

Điều kiện làm việc khi mới bắt đầu của Xuân như thế nào và hiện tại có cải thiện không?

Khi mình mới đi làm, lao động tình dục bị coi là bất hợp pháp trên khắp nước Mỹ (trừ một vài nơi ở thành phố Las Vegas, bang Nevada). Chính vì vậy nên mình phải giữ chuyện riêng tư, ẩn danh, bí mật hết sức có thể. Mình lo sợ sẽ bị bắt bớ và gán tội mại dâm hay buôn người. Mình bắt đầu với việc tiếp khách trực tiếp hoặc chủ động tán tỉnh khách hàng, dựa trên nền tảng Craigslist. Craigslist là một nền tảng để sử dụng, người dùng không phải trả phí. Mình chỉ cần đăng một đoạn quảng cáo ngắn, không cần ảnh, thậm chí dùng địa chỉ email rác và tên giả cũng được luôn. Mình luôn phải làm việc một mình, không dám liên hệ với những người lao động tình dục khác vì lo sợ sẽ bị bắt.

Đến nay, chính phủ đã thông qua nhiều điều luật chống lao động tình dục và cảnh sát thì ngày càng quyết liệt hơn. Có thể nói điều kiện làm việc của người lao động tình dục càng ngày càng trở nên tồi tệ. Cơ quan hành pháp cùng nhiều tổ chức vô chính phủ (NGOs) đã chạy những chiến dịch “chống buôn người” hết sức hiệu quả. Từ đó thông qua thêm nhiều đạo luật đánh thẳng vào không gian và tài nguyên của người lao động tình dục, cả trên trên mạng

lẫn ngoài đời thực. Năm 2018, đạo luật FOSTA–SESTA¹ được thông qua đã buộc các trang web và các nhà cung cấp dịch vụ cho người lao động tình dục cũng phải chịu trách nhiệm trong việc tiếp tay cho nạn buôn người. Vì thế mà các trang web, đặc biệt là các mạng xã hội, buộc phải thắt chặt điều khoản của họ đối với ảnh khỏa thân và các bài viết liên quan tới yếu tố tình dục, hay thậm chí là giáo dục giới tính, sức khỏe tình dục và cộng đồng LGBTQ cũng bị loại bỏ. Đạo luật này đã đẩy những người lao động tình dục vào một không gian được cho là “phù hợp, tách biệt hơn” chỉ dành cho người lớn, đòi hỏi phí gia nhập khá cao. Những người lao động tình dục dễ dàng trở thành mục tiêu của các cơ quan hành pháp. Điều này rất giống với những gì đã xảy ra với mô típ hoạt động mại dâm trên phố. Khu vực hoạt động của người lao động tình dục bị “dọn sạch” để đảm bảo giá trị bất động sản, thông qua việc kiểm soát những người ở tầng lớp hạ lưu và nhu cầu “đáng phê phán” của họ như hoạt động mại dâm hay việc sử dụng chất kích thích. Khi nguy cơ bị bắt bớ tăng lên, những người hoạt động mại dâm sẽ phải liều lĩnh hơn, phải chọn những địa điểm kín đáo, yên tĩnh và hẻo lánh hơn. Dĩ nhiên, họ sẽ phải làm việc một mình, không có sự trợ giúp của người thân hay đồng nghiệp hòng tránh sự chú ý của cơ quan pháp quyền. Nói chung, việc bị xã hội cô lập gây cho họ nhiều mối nguy hiểm tiềm ẩn hơn.

Trước đây, mình có thể dễ dàng tìm kiếm khách hàng mà không cần đăng một bức ảnh nào của bản thân hay tên riêng cũng như danh tính trong quảng cáo. Nhưng từ khi không gian hoạt động bị thu hẹp, lượng khách hàng tiềm năng tụt giảm, mình cũng như nhiều người lao động tình dục khác buộc phải xuất hiện công khai trên các mạng xã hội để tìm kiếm khách hàng và cũng để đảm bảo rằng họ không phải dân lừa đảo hoặc cảnh sát ngầm. Điều này khiến chúng mình dễ bị giám sát hơn. Bản thân mình cũng phải lên Twitter để tìm thêm khách hàng sau khi Craigslist và Backpage bị đóng cửa. Khách hàng và thu nhập dần trở nên khan hiếm, khiến chúng mình phải chịu nhiều rủi ro hơn chỉ để đủ tiền nhà, tiền ăn uống phục vụ cho những nhu cầu sống căn bản nhất. Mình may mắn ở chỗ chưa bao giờ phải làm việc trên phố — cách làm việc nguy hiểm nhất nhưng cũng là cách dễ dàng nhất để tiếp cận tới khách hàng. Nó nguy hiểm vì bạn có thể bất gặp cảnh sát bất cứ lúc nào, cũng như không thể sàng lọc hay chọn được khách. Thực ra thì trước đây, chính bản thân mình cũng không tiếp xúc nhiều với các bạn khác trong nghề và dĩ nhiên là chẳng có mạng lưới hỗ trợ gì rồi, nên mình cũng từng không thể lựa chọn khách hàng một cách cẩn thận được.

Chính xác thì bạn cần làm những gì cho công việc của mình?

Công việc của mình thực ra khá giống với mảng chăm sóc khách hàng trong các cửa hàng hoặc quán cà phê. Đầu tiên, mình cần viết một đoạn quảng cáo hấp dẫn, chụp những tấm ảnh đẹp rồi đưa chúng lên mạng. Tiếp theo, mình sẽ tìm hiểu thật kỹ khách hàng của mình, càng kỹ càng tốt — ảnh, danh tính, tên gọi, nơi làm việc của họ — cũng vì lý do an toàn của bản thân. Sau đó đến công đoạn chuẩn bị, ăn mặc đẹp, trang điểm chút và đến gặp khách. Mình cũng phải nói chuyện với khách hàng, hỏi xem mình có thể làm gì để giúp họ. Mình thấy sự căng thẳng trong công việc này giống hệt ở các mảng dịch vụ khác.

Sau khi FOSTA-SESTA được thông qua, mình cũng bắt đầu tạo tài khoản OnlyFans để thu nhập thêm đa dạng. Nhưng thực sự chỉ có một số ít người có thể kiếm tiền đủ sống chỉ nhờ vào OnlyFans. Dù sao thì làm việc trên mạng của không phải điểm mạnh của mình, với cả mình cảm thấy sẽ làm tốt hơn khi gặp mặt trực tiếp.

Theo như chúng mình được biết, bạn ủng hộ việc phi hình sự hóa toàn phần lao động tình dục. Tại sao lại là phi hình sự hóa toàn phần mà không phải hợp pháp hóa hay mô hình Bắc Âu?

Đơn giản mà nói, trong mô hình Bắc Âu — còn gọi là phi hình sự hóa một phần lao động tình dục — bạn có thể bán² tình dục, nhưng không thể mua³ tình dục. Nó không thiết thực, vì khi hành nghề mại dâm thì người ta thường chẳng còn lựa chọn nào khác và việc tập khách hàng bị thu hẹp chỉ khiến chúng mình trở nên tuyệt vọng hơn. Mô hình này hoàn toàn không tập trung vào nhu cầu của người lao động tình dục. Nó khiến mình cảm thấy xã hội vẫn luôn coi mại dâm là một mối phiền toái và chỉ muốn nó biến đi cho khuất mắt. Chúng ta cũng nhận được phản hồi trong thời gian thực về mô hình này từ các nhóm hoạt động xã hội do các bạn đồng nghiệp tổ chức ở Thụy

¹ FOSTA-SESTA: Đạo luật cấm tiếp tay cho hành động buôn người lao động tình dục và chiến đấu chống lại các hành động mại dâm trực tuyến (Stop Enabling Sex Traffickers Act and Fight Online Sex Trafficking Act). Giống như hầu hết các điều luật khác, FOSTA-SESTA gộp chung tất cả các hình thức trao đổi, lao động tình dục thành buôn người. Các nhà lập pháp, nhiều tổ chức phi chính phủ và những “nhà hoạt động xã hội” tin rằng không ai có thể thực sự đồng thuận trong việc giao dịch tình dục. (Chú thích của Xuân Rayne. Mọi chú thích khác đều là của người dịch).

² Nhấn mạnh của người dịch.

³ Nhấn mạnh của người dịch.

Điển hay Ireland. Tại đây, những người hành nghề mại dâm vẫn bị cảnh sát quấy rối, bị đuổi ra khỏi nhà và mất quyền nuôi con, chỉ vì họ là người lao động tình dục.

Mặt khác, việc hợp pháp hóa lao động tình dục sẽ tạo ra một sự phân hóa rõ ràng: người lao động tình dục hợp pháp và không hợp pháp. Những người bị ảnh hưởng nhất là những người yếu thế như người nhập cư không có giấy tờ, người chuyển giới, người da đen, người nghèo, v.v. Nó cũng kéo theo một loạt các thủ tục lằng nhằng mà người lao động tình dục sẽ phải tuân thủ như xét nghiệm STI (các bệnh lây truyền qua đường tình dục) bắt buộc; điều này thực sự vô cùng kỳ thị người hành nghề mại dâm! Thay vì chỉ ra rằng mô hình giáo dục giới tính tệ hại ở Mỹ chỉ toàn dạy người ta tránh quan hệ tình dục, thì lại đổ tội lan truyền bệnh lây qua đường tình dục lên đầu người lao động mại dâm!? Trong khi chúng mình chính là những người cần trọng nhất về vấn đề phòng tránh bệnh lây qua đường tình dục, vì có ai lại tự phá cần câu cơm của chính mình đâu?

Tất cả có thể gói gọn lại trong tư tưởng chống cảnh sát của mình, trong đó cần xóa bỏ việc kiểm soát không chỉ người lao động tình dục, mà còn cả người chuyển giới, người nghèo, hoặc người nghiện, v.v. Việc phi hình sự hóa hoàn toàn lao động tình dục là một điểm khởi đầu tốt, nhưng chưa đủ. New Zealand là một ví dụ — lao động tình dục hoàn toàn được phi hình sự hóa, nhưng người lao động tình dục nhập cư vẫn luôn bị chèn ép bắt bớ; cảnh sát vẫn chĩa dùi cui vào những nhóm người có tỉ lệ hành nghề mại dâm cao, hoặc những người “trông giống” người hành nghề mại dâm, như người chuyển giới chẳng hạn.

Nhiều người tin rằng, người lao động tình dục không thể hoàn toàn đồng thuận quan hệ tình dục với khách hàng. Xuân nghĩ sao về quan điểm này?

Chà, mình muốn hỏi rằng, khi phải làm việc dưới áp lực của miếng cơm manh áo hay tiền nhà tháng này thì con người ta liệu có thể hoàn toàn đồng thuận thoải mái làm việc không? Điều này đúng với cả những người đang làm những công việc tồi tệ, như phục vụ trong các cửa hàng đồ ăn nhanh — liệu có ai sẽ làm những nghề này nếu họ không phải lo nghĩ về miếng cơm, nơi ở và chi phí y tế? Mọi người bám vào những niềm tin như vậy bởi họ không dám nhìn vào sự thật rằng, tất cả chúng ta đều đang phải sống trong một xã hội tư bản đầy bất công, không hề có sự đồng thuận. Họ chăm chăm chỉ trích một trường hợp đặc biệt là nghề mại dâm chỉ để tránh phải trả lời những câu hỏi khó.

Với đặc thù nghề mại dâm, cuộc sống của bạn càng bấp bênh thì bạn càng ít lựa chọn. Mặt khác, càng nhiều hình phạt và hình thức hình sự hóa nhắm vào hoạt động mại dâm thì người trong nghề càng dễ lâm vào cảnh tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng khiến người ta trở nên dễ bị lợi dụng — sắp chết đói đến nơi thì còn thời gian đâu mà thương lượng. Ví dụ: mình luôn thỏa thuận trước với khách hàng về những việc mình có khả năng làm. Khi khách hàng ép mình phải làm điều mình không đồng ý làm, thì rõ ràng đấy là hành vi vi phạm giao kèo ban đầu. Thường thì mình có khả năng rời đi ngay lập tức, sự thoải mái của bản thân vẫn quan trọng hơn đồng tiền. Nhưng nếu tháng này các cơ quan hành pháp lại vừa đóng cửa một trang web kinh doanh tình dục, hoặc tổ chức một chiến dịch chống “buôn người” công khai, thì mình đâu còn nhiều lựa chọn khác. Tiền nhà mỗi tháng vẫn phải đóng, mình sẽ trở nên rất tuyệt vọng và đành phải gặp những khách có vẻ kém an toàn (hung hăng, hay đe dọa, đã từng bị đưa vào danh sách đen, từ chối cung cấp thông tin cá nhân). Lúc đó mình đơn giản là phải đồng ý làm những việc mình không muốn, vì tiền.

Xuân từng chia sẻ rằng bạn ít khi thấy từ “người Việt”, “người lao động tình dục” và “người vô tri” đứng trong cùng một câu. Xuân nghĩ sao về sự giao thoa của các danh tính này ở bản thân bạn?

Làm người lao động tình dục gốc Việt ở Mỹ khá là cô đơn, bởi thực sự có không mấy đồng nghiệp gốc Việt. Và vì khoảng cách của mình với gia đình, mình cũng mất luôn kết nối với cộng đồng người Việt nơi mình sống. Cho đến khi mình lên Twitter, mình gần như chẳng gặp ai người Việt cũng làm lao động tình dục cả. Mình cũng không có nhiều hiểu biết về lịch sử Việt Nam, điều duy nhất bố mẹ mình kể về Việt Nam là nhắc mình nhớ về sự mất mát của họ và nhắc mình biết ơn cuộc sống bây giờ, không đả động gì đến bối cảnh lịch sử cả.

Là một người theo chủ nghĩa vô tri, mình cũng không đọc nhiều lý thuyết, nhưng tư tưởng chống chuyên quyền thì ăn sâu vào tận máu tủy của mình rồi, ngay từ mối quan hệ của mình với phụ huynh. Mình cảm thấy sự tôn trọng cần được xây dựng, chứ không phải mặc nhiên chấp nhận. Ngoài ra, công việc đầu tiên của mình mà không phải bán dâm cũng là ở một tổ chức tự quản lý của người lao động (worker co-op). Trải nghiệm tự mình tổ chức, tự làm chủ bản thân, chỉ trả lời chính mình cùng bạn bè và đồng nghiệp mà không có thứ bậc, cùng giúp nhau học tập, chính là bước đi đầu của mình. Hồi đó, chúng mình cũng phải tập tự giải quyết xung đột mà không viện đến sự can thiệp của người có nhiều quyền hạn. Và rồi một ngày đẹp trời, bùm một cái, “ô hóa ra ấy là chủ nghĩa vô tri.”

Là một người vô tri cũng liên quan đến lý do mình làm lao động tình dục. Với mình, tìm kiếm một công việc truyền thống là một sự thỏa hiệp. Mối quan hệ với sếp hay quản lý không thể là một mối quan hệ lành mạnh. Nghề mại dâm không hoàn hảo, nhưng nó cho mình quyền tự chủ mà các công việc khác không có.

Bạn có thể chia sẻ những trải nghiệm của bản thân trên tư cách một người lao động tình dục phi nhị nguyên giới được không?

Ban đầu, mình cảm thấy khá cô đơn và nghĩ rằng bản thân chưa làm đủ tốt. Mình từng cố gắng thể hiện bản thân một cách nữ tính truyền thống, vì nghĩ nếu không làm vậy sẽ chẳng ai thuê mình cả. Tuy nhiên khi ta không được làm chính bản thân mình, điều ấy sẽ thể hiện ra rất rõ trong cách ta tương tác. Mình từng cố mô tả bản thân theo kiểu “mình là tomboy tóc ngắn này” để khách hàng hiểu và đồng thuận với điều đó nếu muốn thuê mình. Thế nhưng vẫn có nhiều người liên hệ chỉ để đặt những câu hỏi bất lịch sự về bản dạng giới hoặc giới tính của mình.

Hiện nay, mình đã thoải mái hơn với việc là một người lao động tình dục phi nhị nguyên giới, và khách hàng của mình cũng là những người thân thiện hơn với cộng đồng LGBTQ, hoặc ít nhất cũng cố gắng tìm hiểu về bản dạng giới và các chính sách liên quan tới LGBTQ. Nói chung, mình cảm thấy thoải mái khi sống thật với bản thân. Việc là một người phi nhị nguyên giới cũng ảnh hưởng đến thu nhập, vì tệp khách hàng của mình sẽ đặc thù hơn chứ không hề “chính thống.” Đồng thời mình cũng chấp nhận rằng mình không thể thay đổi mặt này của bản thân. Khi mặc đồ để đi làm, mình thích có sự linh hoạt để thử nghiệm với nhiều ngoại hình khác nhau. Để có vẻ ngoài “tự nhiên” như một người phụ nữ (nhất là một người phụ nữ giàu có) tốn khá nhiều tiền và thời gian. Với mình, việc là một người phi nhị nguyên giới khá giống với việc “chuyển giới.”⁴ Nhiều lúc mình phải đi vào nhà hàng hoặc khách sạn sang trọng, dù mình có không thoải mái với việc ấy lắm. Mình muốn thể hiện bản thân là một người trông có vẻ giàu có hơn so với thực tế. Nói chung, mình luôn muốn phá vỡ tiêu chuẩn của cái nhìn “sang trọng,” chỉnh tề, bánh bao hay hấp dẫn.

Theo Xuân, có những cách nào để những người lao động tình dục trên thế giới cùng đoàn kết với nhau và với những người lao động trong các ngành nghề khác? Có những trở ngại nào cho sự đoàn kết này?

Người lao động tình dục vốn vẫn luôn học hỏi lẫn nhau rất nhiều. Đạo gần đây, mình thường tìm hiểu về công bằng cho người khuyết tật, vì trong thực tế có khá nhiều lao động tình dục là người khuyết tật. Mình cho rằng việc mở rộng nhận thức của một người về công việc cũng như cách chăm sóc sức khỏe là rất quan trọng. Mình nghĩ rằng có nhiều người bị loại ra khỏi các phong trào lao động truyền thống, vì logic của tư bản đánh giá con người dựa vào khả năng bán sức lao động của họ, và điều này cần phải bị phản bác.

Hình sự hóa hoạt động mại dâm buộc người lao động tình dục phải cẩn trọng khi công khai danh tính bản thân. Việc để lộ thông tin cá nhân, như tên khai sinh hoặc địa chỉ, hoàn toàn có thể dẫn đến việc bị sa thải, đuổi học, mất nhà và thậm chí mất cả quyền nuôi con. Nói chung, chúng mình phải cân nhắc cẩn thận giữa việc ra mặt đối diện với công chúng và rủi ro bị cảnh sát bắt bớ. Sẽ luôn có những người ở bên lề xã hội, và việc học hỏi từ những người này rất khó nhưng lại đặc biệt quan trọng. Lao động mại dâm không phải trăm người như một, ai cũng giống ai. Mọi phong trào đấu tranh giải quyết các vấn đề về nhà tù, chênh lệch giai cấp, di cư, giải phóng người LGBTQ, v.v. đều có khả năng đoàn kết với người lao động tình dục, bởi lẽ người lao động tình dục có mặt trong mọi công cuộc đấu tranh. Cơ quan hay tổ chức nào chối bỏ người lao động tình dục thì chắc chắn kỳ thị người nghèo và không thực sự có mục tiêu giải phóng tất cả mọi người.

Về sự đoàn kết của người lao động quốc tế, với rất nhiều ngành nghề cùng bối cảnh khác nhau, thì việc quan trọng nhất là **lắng nghe**.⁵ Đặc biệt cần tìm kiếm, liên kết với các tổ chức do người lao động tình dục thành lập và vận hành. Tuy vậy, cũng cần để ý xem ai là người đại diện. Người được đại diện nhiều nhất là những người lao động tình dục hạng sang, thường là phụ nữ da trắng, hợp giới, đến từ Bắc bán cầu. Điều này dễ gây hiểu nhầm về những người hành nghề mại dâm. Đại diện là như thế: tiếng nói ai lọt tai nhất sẽ được ưu tiên. Nhưng số đông những người lao động tình dục nghèo, dễ bị tổn thương thì thường bị phớt lờ hoặc bị miệng. Các nhà hành pháp luôn dành sự quan tâm và nguồn lực cho những bên có nhiều tiếng nói hơn, ví dụ như những tổ chức giải cứu phi lợi nhuận và các nhà nữ quyền cực đoan bài mại dâm (SWERF). Tuy vậy, ta cần cảnh giác đặt câu hỏi trước những cá nhân hoặc tổ chức sẵn sàng ủng hộ việc hình sự hóa bất cứ khía cạnh nào của hoạt động mại dâm để giải quyết nạn buôn người. Điều này nghĩa là ta cần phân tích sâu hơn việc cảnh sát và biên giới đã tạo ra sự bất bình đẳng và

⁴ Tiếng Anh: class drag. Trong ngữ cảnh này giới ở đây là giới thượng lưu, giới hạ lưu, chứ không phải giới tính.

⁵ Nhấn mạnh của người dịch.

thúc đẩy tình trạng bóc lột như thế nào. Mọi người cần nhận thức được rằng: chính phủ là nguồn gốc của sự bóc lột chứ không thể trở thành giải pháp cho sự bóc lột.

Người lao động cũng nên mở rộng phân tích của mình về các vấn đề liên quan tới quyền lực và quyền hạn. Chúng ta cần đối mặt với những câu hỏi khó: liệu có nên từ bỏ sức mạnh và khả năng tự chủ của bản thân chỉ để đổi lấy cảm giác “an toàn” không? Khái niệm “an toàn” là gì và nó dành cho ai? Ai không được bao gồm trong khái niệm này? Chúng ta cũng cần đặt câu hỏi về khái niệm luật pháp, thế nào là phạm tội? Khái niệm này đang che dấu và bình thường hóa những bất bình đẳng mang tính hệ thống nào trong xã hội? Cảnh sát có nhiệm vụ gì? Chính phủ liệu có phải là “đầy tớ của nhân dân,” có khả năng “phục vụ và bảo vệ” tất cả mọi người trong xã hội một cách bình đẳng?

Nhiều người, gồm cả các nhà nữ quyền cực đoan bài mại dâm, tin rằng họ có thể lợi dụng các công cụ của chính phủ để xây dựng một thiên đường cộng sản. Nhưng bất chấp những luận điệu chống tư bản, chống đế quốc mạnh mẽ bùi tai, cuối cùng họ vẫn cộng tác với cảnh sát. Họ vẫn tiếp tay cho việc củng cố biên giới và kiểm soát những người bị xã hội đẩy ra ngoài lề. Điều này cho thấy họ vẫn tin yêu chính phủ và cảnh sát, cho rằng chỉ cần chỉnh sửa và cải cách một chút là những tổ chức ấy có thể hoạt động trơn tru. Ấy không phải là những gì đã xảy ra trong lịch sử loài người.

Theo dõi Xuân trên *Twitter*

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

Mèo Mun, Xuân Rayne
Phỏng vấn Xuân Rayne
Người lao động tình dục vô tri người Việt
June 2021

Retrieved on July 5 2021 from
<http://libcom.org/blog/interview-xu-n-rayne-vietnamese-anarchist-sex-worker-02062021>

sea.theanarchistlibrary.org